

มือถือสื่อรัก

เธอพุ่งเข้ามาชนอกเขาแบบไม่ทันตั้งตัว
แล้วทุกอย่างก็เกิดขึ้น

มิราด้า

"เฮเธอร์ แชนดอน ใช่มั้ยครับ" เสียงห้วนๆของชายหนุ่ม
คนเดิมถาม

"ใช่แล้ว"

"รอสเวลด์ คัลลิวอร์ค อีกทีนะครับ กรุณาอย่าเพ่งวางหู
หรือ"

"ฟังอยู่ค่ะ"

"คุณไปกินอาหารเข้าท้องเมดิเช้านี้รีบล่าครับ"

"ใช่ค่ะ"

"จัน เฮเธอร์ ผมเชื่อว่าจะต้องเกิดอะไรผิดพลาดสักอย่างที่
ห้องรับฝากของ ผมต้องทนนั่งฟังเสียงเพลงจาก เดอะ แมรี่ ไทเลอร์
มัวร์ โชว์ มากครั้งกว่าที่ผมเคยได้ยินมาตลอดชีวิตแล้ว ฟังจันๆ มั้ย
ครับ"

"คุ้นค่ะ" มันมีเหตุผลมากกว่าที่จะเป็นนักการตลาดจอมเหี้ย
แล้ว เฮเธอร์หันมาแดงก่ำเมื่อเสียงหัวเราะ ของเจค ซึ่งดังลั่นออกมา
จากหูฟัง อีกสาย

"จัน เรื่องปริศนาที่ก่อกวนปัญหาแล้วลิดรอนเราได้มือถือสลับ
กันมา จันคุณให้ที่อยู่ผมมา ผมจะได้ส่งแท็กนี้..."

"โอ้ย ไม่เอา!" เฮเธอร์รีบสวน "ฉันไม่ทราบนะค่ะว่าคุณ
สนิทกับมือถือคุณขนาดไหน แต่ของฉันนะมีทุกอย่างของชีวิต แค่
เอาไปฝากไว้ ณ ห้องเล็กๆ มิดๆ ที่ร้านอาหารนั่นๆ นั่นก็เพียงพอแล้ว
ฉันไม่ต้องการให้มันเสี่ยงตกอยู่ในมือคนอื่นอีก"

"โอเค จันเราก็ต้องมาเจอกัน แดกโทรศัพท์ แล้วก็ต่างคน
ต่าง ไปทำธุระของตัวเอง"

มือถือสี่รัก

โดย มิราต้า

ราคาปก 159 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบบอ์บุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บ๊อคคลับ

50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลายา-นครชัย ศรี

ตำ บลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร.02-800-2568,02-800-2611 (9.30-17.00 น.จ-ศ)

แฟกซ์02-800-2569

หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บ๊อคคลับ

๓๓๓ มีอะไรซ่อนรัก

โดย นิธิดา

เฮเธอร์เช่ารถยนต์น้ำโคลนจากปลายร่มคันเก่าแก่ลายรูปสุนัขบีเกิ้ล ก่อนจะหลบเข้าใต้กันสาดลายสีเงินสลัปดาห์ของร้านอเมลิ ร้านอาหารหน้าพรตเพิ่งเปิดใหม่ได้ไม่นาน ของเมลเบิร์น ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำยาร์ราในเขตชาร์เบงค์

หญิงสาวแอบมองผ่านหน้าต่างกระจกที่สูงจากพื้นจรดเพดานเข้าไปเห็นข้างในร้านที่เต็มไปด้วยผู้คนประเภทเร่ร่อนหรูราราคาแพงในเสื้อผ้าดีไซเนอร์ดัง แล้วก็ก้มมองตัวเองในกระโปรงยาวแค่เข่าสีน้ำชาดอกลิลลี่ที่ดันหาเจออยู่กันผู้เสื้อผ้าย่างสมเพศ ดึงชายกระโปรงให้ย้อยห้อยลงมานิดหน่อยเพื่อปิดรอยแซมพู่ทองหมาที่เปื้อนขามาหยกๆ

"แต่อีกสองชั่วโมง อันก็จะได้สะบัดไถ่ร้อง ทำบุญสั่งสูงเจ้ากรรมและกลับไปใส่รองเท้าผ้าใบแล้ว" เฮเธอร์พูดขึ้นเสียงดัง "แต่พวกคุณๆทั้งหลายจะได้มีเวลาปลาที่หักกันตั้งแต่อย่าไม่ถึงสี่สิบ"

เพราะความคิดไม่ดีเที่ยวได้แข่งชาวบ้านแท้ๆ กรรรมเลยตามหันผาเห็น สันรองเท้าบู๊ตของเฮเธอร์เสียการทรงตัวเมื่อพยายามจะหลบชายสองคนในชุดสูทที่โผล่พรุดออกมาจากร้าน ตะโกนเสียงใส่โทรศัพท์มือถือ โดยไม่ดูตาม้าฉาเรือและผู้หญิงขอมข้อที่หางเท้า

ด้วยไม่อยากจะเสี่ยงมีเรื่องมึนหัว เฮเธอร์ตัดสินใจก้าวเข้าประตูกระจก มือก็วุ่นกับการจับกับติดผมที่ยึดกับผมยาวเกินไปให้แน่ใจว่าอยู่ที่เรียบร้อย ไม่หลุดห้อยเป็นโมบายหน้าผาประหลาดให้ชาวบ้านตกใจเล่น

"จงไปให้เปล่าครับ" ผู้จัดการร้านหัวล้านตัวผมมีในชุดสีดำหัว
จรดเท้าถาม

"อันชื่อเฮเธอร์ แชนดอนค่ะ" หญิงสาวถอยหลังออกมาหน่อย
เพื่อให้แน่ใจว่าผู้จัดการร้านจะไม่ได้กลืนลูกเหม็นจากเสื้อผ้าขึ้นสวยหรือ
ที่ค้นพบจากการรื้อผู้เสื้อ "มีนัดกับคนซึ่งฉัน เฮอร์ลีย์ค่ะ เธอมักจะชอบ
มาก่อนเวลาเสมอ ฉันจะเข้าไปหาเองก็ได้ค่ะ..."

"ไม่ต้องหรอกครับ" ชายผมมะหรงบอกเสียงเรียบ

นายมีเดีย เฮเธอร์คิดในใจพลางยิ้มบางๆ ให้

นายมีเดียโล้นัวผมๆ มีแผ่นกระดูกบนสมุดจดนัดเวลาสีชมพู
ก่อนจะพยักหน้า แล้วก็พูดว่า "ขอโทรศัพท์ด้วยครับ"

"อะไรนะคะ ขอโทร"

"โทรศัพท์มือถือ ... ของ ... คุณ" เขาพูดซ้ำๆ เน้นทุกคำ "มีระบบ
ความสงบสุขของลูกค้าคนอื่น เราไม่อนุญาตให้นำเข้าร้านอาหารแห่งนี้
คุณคงได้รับการบอกแล้วตอนที่โทรมาจองโต๊ะ"

"พี่สาวฉันเป็นคนเลือกที่นี่" หญิงสาวกัดฟันอธิบาย

"ถึงงั้นก็เถอะครับ คุณต้องไปทิ้งไว้ที่ห้องฝากของครับ"

เฮเธอร์กัดปากแน่นในขณะที่ตัดสินใจว่าจะทำไงดี ทั้งชีวิต
เธออยู่ในโทรศัพท์เครื่องนี้ สมุดที่อยู่เยย ธารางนัดหมายเอ่ย ชั่วโมง
เครื่องใช้ที่ส่งไปชื่อ อีเมล บัญชีผลกำไรขาดทุนที่จะเอาไปให้ธนาคาร
วันนี้ เพราะมีนัดกับเจ้าหน้าที่อนุนิติสืบเชื้อเพื่อจะขอกู้เงินมาขยาย
กิจการร้านโปรดแอนด์กรูม ร้านเสริมสวยส่วนตัวเลี้ยง จากหนึ่งร้านเป็น
สามสาขา โทรศัพท์เครื่องนี้มีความหมายกับเฮเธอร์มากมายพอๆ กับ
ลูกคนแรกที่จะมีในอนาคตด้วยซ้ำ

เฮเธอร์ซุกมือในกระเป๋ากี้อขนาดใหญ่บ่อเริ่มกินขนาดและ
ยึดไว้แน่น

"แล้วถ้าฉัน ไม่มีโทรศัพท์ล่ะคะ"

นายผิติดบยังยื่นมือแบร่ออยู่ตรงหน้า

"ก็ได้ ก็ได้" เฮเธอร์หยิบมือถือขึ้นมาและก้มดูข้อความอย่างคนผิดโทรศัพท์อีกครั้งก่อนจะขมยิ้มนิ่งให้ "แต่... คุณจะแค่ขอให้ลูกค้าที่ปิดเครื่องหรือปิดเสียงไม่ได้ใจ แล้วค่อยยึดเครื่องคนที่ไม่มีปัญหา" "

"นี่ไม่ใช่โรงเรียนนะครับ มีสแกนตอน เราเชื่อว่ามือถือเป็นพวกก่อความรำคาญ และคุณมาที่นี่เพื่อจะส่งมอบกับคนอื่นไม่ใช่หรอครับ"

โรงเรียนมัธยมไปนานแล้ว เฮเธอร์คิด โรงเรียนที่มีนักเรียนประเภทใส่ชุดเครื่องแบบใหม่เอี่ยมอ่องกับประเภทที่รับมรดกชุดที่ใส่มาจนเกือบยี่สิบ มีนักเรียนประเภทชีวิตอยู่กับความล้มเหลว หรือประเภทประสบความสำเร็วจึงกับหาความช้อนเงินช้อนทองมาฉีกในท้องพ่อแม่ผู้จำเลยสงคราม

เฮเธอร์เก็บความคิดตัวเองไว้เงียบๆ และพิมพ์ตอบ "อันนา... ที่วันนี้เพราะที่สาวของอันเป็นนักเกลี้ยกล่อมเก่งที่ปฏิเสธไม่ได้ล่ะสิ"

ผู้จัดการร้านส่งบัตรสิทธิมนุษยที่มีหมายเลขเบื่อน้ำหนักให้ ก่อนจะปล่อยให้ผ่านเข้าไปในร้าน

เฮเธอร์บีบตัวเดินเดินและลุยเข้าในร้าน อาหารที่วางโต๊ะเบียดเสียดแน่นด้วยแขกทุกโต๊ะ ผ่านบรรดาพวกประเภทใส่ 'ชุดเครื่องแบบใหม่เอี่ยม' ที่บ่นบอกรั้งจิงจิงร่าเริง และใช้เวลาพอที่จะเอามาส่งมอบในช่วงเช้าวันอังคารแบบนี้ หญิงสาวเห็นผมหยิกสีน้ำตาลของเดนซี่แล้วและก็ส่งใจตั้งหน้าตั้งตาเดินไปให้ถึงที่นั่น โดยไม่หันสังเกตเห็นผู้ชายที่เพิ่งเลื่อนเก้าอี้ถอยหลังจนกระแทกสายไปแล้ว

เฮเธอร์บรกกี้ก แต่ความที่ไม่ประสาตักกับรองห้าบู๊หลั่นสูงก็เลยเสียหลักเซกลาดน้ำที่มบนพรหมหน้าใส่ผ้าห่า และทุกอย่างนับตั้งแต่เลี้ยววินาทีนั้นก็เหมือนภาพที่เกิดขึ้นแบบสโลว์โมชั่น

ผู้ชายคนนั้นหันมาด้วยอารมณ์ใจกับอากาศที่วัดอยู่ตรงหน้า หรืออาจจะละสิ่งจกักับภาพราอุทาน ของหญิงสาวก่อนหน้านั้น ระหว่างที่ตัวเขยั้งไม่อยู่ เสรเธอร์เหมือนตกอยู่ในภวังค์ชนิดที่ทุกอย่างหยุดนิ่ง ในขณะที่ชีวิตผกผันเปลี่ยนแปลงไปผ่อหน้าผ่อผา หันที่ที่สบผาเข้ากับตัวผ่นผุ ผู้ซึ่งโบหน้าทำให้สมองของเสเธอร์เหมือนถูกปิดไปทีละส่วนๆ

ชายหนุ่มมิได้จ้มพื้นเลียบได้อยู่ตรงพื้น หน้าเรียบสวย ผผสีเข้ม หวีเข้าที่เรียบร้อยไม่กระดิกสักลิ่นจาวกับ ฟังจะผัดมาเมื่อเข้า คางและกรรมโกนเรียบร้อยแผ่ยังเป็นรอยเขียว่น้อยๆ ชนิดที่สาวๆ อยากจะได้ลูบนิ้วผ่น ดวงผาสีเหมือนมหาสมุทรแปซิฟิคก่อนที่จะสิ้นแสงผะวัน

แม้จะอยู่ในนาทีกฤติแห่งการผะสิ่งจกักับภาพหน้าผอ แต่ปฏิกิริยาธรรมชาติของการรักษาตัวเองก็ย้งทำงานจนได้ เสรเธอร์ไม่มีทางเลือก นอกจากอดว่าขย่ำกำเลื้อน ออกของขาไว้เพื่อทรงตัวไม่ให้หน้าทึมลงไปกองที่พื้น

ส่วนชายหนุ่มก็โอบแขนสองข้างรวบเอวอย่างอัธโนมิติ ช่วยย้งแรงดึงดูดของโลกจน หญิงสาวทรงตัวได้และหยุด ด้วยความที่ชายย้งพื้นกัน หญิงสาวก็เลยเกาะเหนี่ยวไว้ หั้งร่างปะหะเข้าหาอย่างจ้ง

หน้าอกนุ่มน้มทาบเบียดอกแซ่จาวกำผาง หน้าห้องก็เบียดเข้ากับขีปกางเกงพอดิพอดิ เข้าขวาที่สันอยู่แล้วสอดเข้าระหว่างขา เสรเธอร์มีประสบการณ์พอจะรู้ว่าความแข็งที่สัมผัสตรงหน้าห้องแบบนั้น และความไคลัดแบบนี้เพียงพอที่จะ ทำให้หั้งสองผ่องเลียมผิแผ่งงานกัน ในบางวัฒนธรรมด้วยซ้ำ

เสเธอร์ย้งกำปกเลื้อไว้แน่น เลื้อสุหของขาข้างนิยนมือ เนื้อผ้าหั้งนุ่มอุ่นและกัหอมระมัด กลิ่นเหมือนโบไม้รั้งและอากาศเย็นอ่าอย่างน้อยเสเธอร์ก็คิดว่านี่เป็นแค่กลิ่นจากเลื้อ...

หรือว่าจะเป็นเขาผ่นนี้

ในที่สุดเมื่อตั้งหลักและสติได้ เซพเธอร์ก็เริ่มรับรู้บรรยากาศของ
 ร้านอาหารเสียงนิตและส้อมกระทบกัน เสียงหัวเราะพูดคุย ครั้น อูยและ
 กลิ่นอาหารจากในครัว สัมผัสของกระเป๋าสตางค์ของชายหนุ่มที่อยู่ใต้นิ้ว
 ไหล่ๆ กับหัวใจ และเสียงลมหายใจของทั้งคู่ที่แปรคั่นเบาๆ

“คุณเป็นใครี่เปล่าครับ” ชายหนุ่มถามขึ้นด้วยเสียงห้วนๆ ที่สั่น
 สะเทือนผ่านมือและตรงเข้าไปในอกจนไปสุดทางเอาแถวๆ ห้องเซพเธอร์
 ห้ามตัวเองไม่อยู่ที่จะแลบปลายลิ้นเลียริมฝีปากที่จู่ๆ ก็แห้งผาก

“เฮ้” เขาถามขึ้นอีก คราวนี้ใช้นิ้วเขยตางของเซพเธอร์ขึ้นมอง
 และถามซ้ำ “คุณเป็นใครี่เปล่าครับ”

ผิวของเขาข้างเนียนและเป็นสีน้ำตาลเรียบเสมอกัน ดวงตาสีฟ้า
 แจ่มจ้ำจวนแทบดำ และช่างหอมราวกับฝนฤดูใบไม้ร่วงที่ข้างนอกร้าน
 ความสมบูรณ์แบบที่เปล่งประกายทำให้เขาช่างน่ากินเหมือนผลไม้ต้อง
 ห้ามแสนอร่อย ตรงข้ามกับเซพเธอร์ผู้ที่กินดิปสติ๊กของตัวเองไปแล้ว
 บวกกับเสื้อผ้าที่มีอายุกว่าหนึ่งทศวรรษ และแกมยังมีกลิ่นเหม็นน่อง
 หมานน้ำฝนและลูกเหม็นปนกัน เพราะฉะนั้นผลไม้ต้องห้ามนี้ไม่มีทาง
 เป็นของเธอให้โชว์ได้ว่า

เซพเธอร์ค่อยๆ ปล่อยมือ

“ไม่เป็นไรค่ะ” เซพเธอร์ตอบ “เขี่ยมไปเลยละ หน้าแพกหน่อยๆ
 แผลดูเหมือนจะไม่มีบาดแผลหายถาวรใดๆ กับพรหมที่รองเท้าบู๊ทของอัน
 เกี้ยวจนหน้าถล่ม มันอาจจะแยกว่านี่ก็ได้ค่ะ”

“จริงครับ นี่ถ้ามีรถขึ้นใต้ขมมมาตั้งอยู่แถวๆ นี้ สงสัยเราได้
 เหมือนอาภินาเรียมถึงคัพเพนเธอร์ไปแล้ว”

แก้มของหญิงสาวขยับเล็กน้อยอย่างขบขัน “ลองคิดภาพเสริม
 ช็อกโกแลตปิ้งในอากาศและไปตักปึกที่ใต้นั้นสิคะ ใต้อันที่มีบรรดาเจ้า
 หญิงผมหยิกหยอง จนมันเกาะไหลหยดเยิ้มไปด้วยชอสช็อกโกแลต”

"ไป อับจรด้วยค่ะ"

รอสเวลล์ล้วงกระเป๋าเสื้อสูทและดึงเอาบัตรสิทธิขมุเล็กๆ สำหรับ แลกโทรศัพท์ และบัตรสิทธิหาสำหรับเสื้อโค้ท ส่งให้สาวบลอนด์มอมยาว เข้าดีท่าทางเอาเรื่องที่มาทำงานแทนผู้จัดการมอมเหมือนผีดิบ

เมื่อได้บัตรแล้ว สาวน้อยก็โค้งโค้งงอไปให้ผู้ถือที่อยู่อันล่างสุด เล่นเอาขอบลูกไม้สีดำเส้นเล็กๆ ของกางเกงใน จี๊ดเรียงสายเดี่ยวโผล่แหลม ออกมาจากกางเกงยีนส์ฟอก เธอตัวผิดสะโพก

"แจ่มว่ะ" คาเลบพูดมาจากข้างหลัง

"เชิญนายเหอะ" รอสเวลล์พึมพำตอบ

"ถึงหล่อน จะ ไม่ใช่บอนนี่..."

"เฮ้ย! กันคิดว่าเราตกลงกันแล้วว่า จะไม่พูดถึงชื่อนี้ไปสักพัก"

"นายตกลงว่าหาก กันไม่ได้ตกลงด้วย หล่อนสวยหยด ไม่เคย เห็นร่องอกที่โหนเหียบผิดเลย แถมผ่านการตรวจสอบอย่างเข้มงวด กวดขัน ของพ่อแม่ นายในฐานะว่าที่สะใภ้ของคัลลิเบอร์กอีกด้วย ไช้ชุด เล่นเทนนิสสีขาวก็แจ่ม สวยกว่าทหารเรือเป็นไหนๆ แะ อย่าลืมสิเพื่อน กันเองเป็นคนที่ไม่ให้นายย้ายเข้าไปอยู่กับหล่อน"

รอสเวลล์ก้มหัวให้เพื่อน อย่างเห็นด้วย

"นี่ เนี่ยมันตั้งเดือนแล้วนะ ที่นายย้ายออกจากบ้านหล่อน กลับสู่โลกแห่งความมึนงงได้แล้ว ถึงเวลาที่จะขึ้นขี่ม้าอีกแล้วนะ"

"คาเลบ! กันอยู่กับบอนนี่มาตั้งสองปีครึ่งเชียวนะ ส่วนนายนะไม่

เคยเดหใจรเกินกว่าเดือน นายก็ไม่ได้ขึ้น ขึ้นมาหาให้หรือว่า"

คาเลบรูมือร่อนในอากาศ "ก็ได้ ที่กันจะพูดก็คือ ถ้านายห่างห้อมวันเนึงนายอาจจะตื่นขึ้นมาและพบว่าตัวเองลืมวิธีใช้นะเว้ย"

"นี่ ที่เขาว่ากันว่า ซี้จักษยานเป็นแล้วไม่มีวันลืม" นะจริงไม่ใช่หรือ"

"ถ้านายคิดงั้นนะ กันว่าฮัยบอนนี่คงทำนายช้าแยกว่าที่กันคิดซะอีก"

รอสเวลล์หันหนี บอนนี่ไม่ได้ทำอะไรผิด เธอยอมรับความสัมพันธ์อย่างที่เป็นและก็สรุปเอาว่าเขาพร้อมร่วมหอลงโรงผูกพันเป็น หองแผ่นเดียว เขาจะลืเป็นผู้ร้าย เขาเป็นคนเดินหนีจากบอนนี่ เมื่อรู้ตัวแล้วว่าการเล่นบทครอบครัวแบบนี้มีแต่จะหลอกทั้ง สองคน

"แต่คุณนี่ก็แจ่มเอาเรื่องนะเว้ย" คาเลบพยักพยิดทำหน้าน้ำลายหกไปกับนางสาวจิสฝรั่ง

"ฮัยบอรุ่นอยู่เลย"

"นายนี้มันทำตัวน่าเบื่อจริงๆ"

"นายลืไอ้ห่าว" รอสเวลล์ซ้ำเลื่องกลับไปที่บ้าน ห้ายซึ่งไ้ก้งไ้ตั้งตุ๊กตักอยู่ ถ้าจะพูดถึงการเชื่อเชิบู ทุกอย่างก็จัดอยู่แล้ว จะโทษคาเลบที่เดียวคงไม่ได้ เขาก็เคยพูดต่อว่า "แหงสิ ถ้าจิสฝรั่งนั้นเป็นสิขมพูแจ๊ต ..."

สาวน้อยลุกขึ้นยืนและส่งซองให้ "ไซอัน นี่มั้ยะ"

รอสเวลล์ก้มมองมือถืออันยาวแบนสีดำสลบเงิน "ใช่ครับ"

สาวน้อยพิงสะโพกกับไ้ะ และเหลือบมองคาเลบ "คุณล่ะคะหวานใจ คุณจะรับอะไรอีกี่เป่ล่าคะ"

รอสเวลล์หัวเราะออกมาดังๆ ก่อน จะดึงแขนเลื่อของเพื่อนและลากออกจากร้าน อาหารสู่อากาศสดชื่น ช้างนอก

"นายนี้ไม่ใช่แค่่าน่าเบื่อ แต่เป็นตัวขัดใจดอย่างร้าย" คาเลบบ่น

"นายทำงานให้กัน และถึงแม้ว่านายจะมีศรัทธาเพียงน้าเป็น
ห่วงแผ้วพานก็เป็นฉลาดชั่ววอกดินในเรื่องหลอกลวง และนายทำเงินให้
กันได้มโหฬาร เพราะฉะนั้น ช่วยให้เป็นคนมีจรรยาบรรณแบบที่กัน
คุ้นหน่อย คิดถึงกันในฐานะคนที่ช่วยให้กันไม่ต้องผิดคุณงามความ
ผู้เยาว์ เพราะความความสนุกชั่วคราวแล้วกันนะ"

"เออ อะไรได้วะ "คาเลบเอี้ยวสะบัดคอตั้งคิ้ว ยึดไหล่ก่อนจะ
ก้าวออกไปที่ทางเท้าและ โบกมือเรียกเฟิกซี่

รอสเวลล์ใส่แซนเข้าเสื้อโค้ท ในเวลาเดียวกันก็หันหน้ากลับไป
มองทางหน้าต่างร้าน อีกครั้งด้วยหวังจะได้เห็นผู้หญิงคนที่กระตุ่นเจ้า
สิ่งที่เขาคิดว่าเป็นกำแพงหนาบุกเบิกไม่ได้ ที่สร้างเอาไว้เพื่อผ่านความ
จิตใจหญิง นับตั้งแต่เด็กกับบอสนี่มาอย่างไม่เหลียวแล

มองเพียงครู่เดียวก็เห็นกระโปรงสีเข้ม เสื้อไหมพรมสีซีดๆ
และรองเท้าบู๊ตสีน้ำตาลจนน่าอันตรายแกว่งเด่นขึ้นลงเป็น จังหวะ ผมสี
บลอนด์คาราเมลยาวราวไหมผกประปรายไปจนถึงกลางหลังดูนุ่มนวลน่า
สัมผัส

ในขณะที่ห้องมีแสงสีน้ำหอมพุ่ง ผลบอบบอดติดกันกับกลิ่น
น้ำยาโกนหนวด และกลิ่นเงินตรา...หญิงสาวกลับมิกลิ้งเหมือน...เหมือน
อะไรที่บางเบาและให้ความรู้สึกเหมือนอยู่บ้าน เหมือนกลิ่นแป้งเด็ก และ
เมื่อเขาพูดคุยกับเธอเรื่องแสงแดดที่สดใส คำนั้นเหมือนจะออกมาจาก
ส่วนลึกดำมืดดำที่เหมือนความเป็นกวีเพราะในแว่วที่รอสเวลล์ไม่เคย
รู้ว่าตัวเองมีสิ่งนี้อยู่

แต่วันนี้ที่เธอกลาส้มลงมาใน อ้อมแขน มันเหมือนมีลำแสงส่อง
ผ่านหน้าต่างของร้าน อาหารและทำให้วันมัวช้า อะละอะ ของฤดูกลาง
ฤดูใบไม้ร่วงที่

สำหรับผู้ชายคนที่ เพิ่งจะเอาตัวรอดหลุดมาอย่างหวุดหวิดจาก

ทรงเลิบบอกผู้หญิงที่เขาคิดว่าน่ารักและเข้ากันได้กับตารางเวลาของชีวิต แต่ปรากฏว่าเขากลายเป็นคนที่ตั้งหน้าตั้งตารอนับเวลาเพื่อจะจับให้เขาอยู่หมัดในการลงรักปึกหลัก ห้างฯ ที่ยังแสงกับทรงเลิบบ...

รอสเวลด์ค่อนข้างจะผิดใจผู้หญิงคนนี้

แต่นั่นก็น่าจะทำให้เขาวิ่งเผละิดหนีให้ไกล จิตใต้สำนึกของเขา ยังรู้สึกผิดกับการทำให้บ่อนี้เข้าใจผิด ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ตั้งใจก็เถอะ แต่รอสเวลด์กลับไม่วิ่งหนี กลับนั่งมองมิสซิส โกลด์มัมมิ่งแพนเค้ก สตรอบเบอร์รี่เข้าปากอย่างเพลิดเพลิน

มันเพิ่งเดือนึงแล้ว หรือนานกว่านั้น นับตั้งแต่ได้ใกล้ชิดทางร่างกายกับผู้หญิง ความเป็นเพศหญิงที่อบอุ่นรวมอยู่ในร่างผู้หญิงหุ่นสูงพอที่จะมองจ้องตากันได้ในสันสูง และเธอก็มองจ้องลึกเข้าไปในตาของเขา จ้องเบ่งไม่มีหลบด้วยดวงตาสีทองราวกับแม่สิงห์สาว

รอสเวลด์หันกลับมาเห็นคาเลบโบกไม้โบกมือราวกับคนบ้าที่เรียกแขกที่ไม่สำเร็จสักที ก็เลยหันกลับไปมองสาวผมบลอนด์คาราเมล ที่เดินกับสายสร้อยลูกปัดรอบคอต่ออีกหน่อย

รอสเวลด์ปล่อยให้ตัวเองเผลอไปว่าเธอจะมีจิตจริงสีชมพูจัดมัยนะ จินตนาการไปว่าจะเป็นอย่างงั้นอยู่บางนั้น ไม่ต้องมึนงงให้กะกะ ปล่อยให้ชายาวเรียวยาวเปลือยเปล่าจากสะโพกลงไปจนขอบรองหัวเข็มขัด เพื่อให้มือผู้ชายได้ได้เข้าไฉ่ชายกระโปรง และสัมผัสกับผิวเนียนอุ่นมือ...

"จะไปมัย" คาเลบถาม

รอสเวลด์กะพริบตาและหันจากหน้าผางร้านอาหารเห็นคาเลบกำลังจะไปถึงแขกที่จองคอกแล้ว ชายหนุ่มกระแอม มีอะไรที่ตรงจะไม่อยู่ในสภาพที่จะนั่งได้สักเท่าไรนัก "นายไปเถอะ กันจะเดิน กันมีลูกค้าใหม่แถวถนนฟลินเดอร์ ที่อยากจะพบเป็นการส่วนตัววันนี้อยู่แล้ว"

"ตามใจ ยังไงก็ได้" แล้วคาเลบก็ผลุบหายไปในแท็กซี่ที่ออกจากรถแรงจนข้างแทบจะลุกไหม้ติดถนน

รอสเวลด์หันกลับไปมองที่ร้าน อาหารอีกครั้ง แต่ภาพถูกบดบังด้วยผ้าเช็ดที่มากในมือแล้ว มีแต่พวกโคลนนิ่งของชุดกระโปรงสูทสีดำผมเป็นเงางาม และคงต้องอึดน้ำหอมกันจนอุน อย่างไม่ผ่องสงสัย กอดและจูบแก้มหักหายคุยกันถึงวิธีจะล่อพระครูบผู้ชายให้แต่งงาน ได้ยังง

ความฝันตัวด้วยมณเฑียรจะถูกขัดจังหวะกะทันหันและค่อยจางๆ ไปอย่างน่าชอบคุณสวรรค์ รอสเวลด์ตั้งเสียได้ให้กระชับ เหยหน้ามองฟ้าที่ฝนหยุดแล้ว และก้าวเข้าสู่ชบวนผู้คน que เดินกันเนืองแน่นในเมืองที่วุ่นวายแห่งนี้

"ไป เธอจะกินสตรอเบอร์รี่แพนเค้กนั้นรีปเล่า" เคน ซีถามหลังจากที่จบเรื่องถกเถียงกันว่าหนุ่มคนไหนชื่อดีที่สุดในเรื่องเกรย์ อนาโม่มีรี* "พีทิวจะแย่แล้ว สงสัยจะเป็นเพราะห้อง"

เฮเธอร์ปล่อยให้ล้อมือในมือตกลงกระหอบจางดังเคื่อง "พีเพิงพูดว่าพี..."

"ปองแล้วจ๋า" เคน ซีตอบ "ปองเพราะมีดีก็อยู่ในนี้ ไข่แล้ว"

สายตาของเฮเธอร์มองผ่านผ้าไปไปที่แก้วน้ำที่ใหญ่กว่าของเคน ซี ปกติแล้วพีทิวมักจะสั่งแต่ค็อกเทลหน้าตาสีสนั่นหน้าก็มีริมฝีปากเล็กๆ หรือไม่มีก็เห็นคนพลาสติกเป็นรูปนกกระเรียนสีชมพูเวลาที่กินอาหาร

* Grey's Anatomy ภาพยนตร์ซีรีส์ดราม่าอเมริกันเกี่ยวกับเรื่องราวแพทย์ในโรงพยาบาลที่ได้รับความนิยมสูงสุดเรื่องหนึ่งในอเมริกาและอีกหลายประเทศ ปัจจุบันเข้าปีที่ห้าแล้ว และยังคงเป็นที่นิยมอยู่ ตัวละครเอกชายในเรื่อง แพทย์ดี เดมปรีย์ ได้รับกาโหวตให้เป็นผู้ชายเกย์ที่ดีที่สุดโดยนิตยสารหลายฉบับ

กับผู้ใหญ่ด้วยกันไม่มีเด็กๆ พ่วง

"อ้าว แม่ที่เกรงเฟิง..." เฮเธอร์ทำท่าสองนิ้วแบบกริโครชลิบ

"หมอบอกว่ามันไม่ได้ผลทันที ต้องใช้เวลาอีกสองสามอาทิตย์
กว่าจะแน่ใจ แม่เหม...ก็มันเป็นวันครบรอบแต่งงานเราพอดี แล้วเราก็
มีอารมณ์อย่างว่าอยากกูกักเด็กๆ ก็นัดกันตั้งแต่สามทุ่ม"

เฮื่อ...ใครจะนึก เคยที่ห้องลูกคนที่สี่ แม่ลูกตกซึ่งหมายถึงว่า
พี่สาวจะต้องการคนช่วยขนย้ายและขยายห้องในบ้านใหม่ๆ ที่ยาร์-
แวลด์ที่ยี่สิบที่แม่จะไม่มีเงินจ่ายอยู่แล้ว ซึ่งนี่จะหมายถึงหายนะสุดๆ
แต่...เคยที่กูด้ามีความสุขอย่างมากๆ เฮเธอร์เกิดความรู้สึกเหมือน
อีกอาทหนึ่งๆ ขึ้นมาอย่างไม่คาดฝัน

"ก็เดือนแล้วละคะ "

"แปดอาทิตย์ ประมาณนั้น " เคยปล่อยลมหายใจยาว เฮเธอร์
รู้เลยว่านี่คือสิ่งหนึ่งของเหตุผลที่พี่สาวนัดกินอาหารเช้าชะหะรูปแบบนี้
แต่เฮเธอร์กลับมานั่งนี้ก่กลุ้มแถมเรื่องของตัวเอง เธอช่างเป็นน้องสาว
ที่แย่มาก "พี่ยังไม่รู้เลยว่าเราจะเลิยกันยังง"

"พี่จะต้องโอเคเน่า ยังไงพี่สองคนก็เอาตัวรอดได้อยู่แล้ว "

เคยคิดว่าตัวเฮเธอร์ไว้ด้วยสองมือ

"ถ้าเธอเชื่อในเรื่องการตัดสินใจของพี่นักหนา งั้นเธอก็ต้อง
ปล่อยให้พี่ช่วยหาผู้ชายให้เธอบ้างสิ เราจะได้มีลูกๆ พร้อมๆ กัน ลอง
คิดถึงตัวเล็กๆ ที่มีเมล็ดหัวและผลิฟ้าแบบนายยอดหล่อน่ารักที่เฟิงไป
เมื่อกลี "

"ว้าว...ข้าก่อนละ พี่สาว พี่ต่างหากที่เป็นคนมียืนชอบเล่น
ครอบครัวเป็นแม่ศรีเรือน เค้าต่างหากที่มียืนเรื่องทำธุรกิจ นับเป็นปฏิกิ-
หาริย์ที่ยิ่งใหญ่ถ้าคิดถึงพ่อแม่ของเรา อีกอย่างละคะ พี่พอจะนึกภาพพ่อ
รูปหล่อคนนั้นมาทำอะไรที่ไพรด์แอนด์กรุมมออกด้วยเธอคะ แค่มาดิน